Čís. 1967.

Povoliti exekuci na základě exekučních titulů, jež až do 28. října 1918 vznikly na území nyní Rakouském (vládní nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n.), není příslušným soud, naznačený v § 82 ex. ř., nýbrž soud příslušný podle všeobecných ustanovení exekučního řádu.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1180/22.)

Na základě usnesení okresního soudu ve Vídni z doby před 28. říjnem 1918 povolil tuzemský okresní soud exekuci. Rekursní soud usnesení to zrušil a nařídil prvému soudu, by o návrhu vymáhajícího věřitele jednal dle § 44 j. n., ježto jde o exekuční titul cizozemský a jest proto příslušným povoliti exekuci sborový soud prvé stolice (§ 82 ex. ř., čl. VIII. zákona ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.).

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a nařídil mu, by o rekursu povinného znovu rozhodl.

Důvody:

Nařízením vlády Československé republiky ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n. bylo (předposlední odstavec) ustanoveno, že exekuční tituly, které vznikly až do 28. října v území nynějšího rakouského státu, mají býti v území Československé republiky vykonány jako zdejší exekuční tituly. Toto nařízení, vydané na základě § 84 ex. ř., klade tedy tyto exekuční tituly na roveň zdejším exekučním titulům, takže ustanovení § 82 ex. ř. na ně užiti nelze, nýbrž platí pro ně všeobecná ustanovení exekučního řádu o příslušnosti k povolení exekuce. Jest proto podle § 4 poslední odstavec ex. ř. (nový doslov) k povolení exekuce příslušným okresní soud v T. Rekursní soud neprávem zrušil usnesení prvého soudu, a ponévadž se obmezil jen na otázku příslušnosti a o rekursu povinného ve věci samé nerozhodl, bylo uznáno, jak shora uvedeno.

Čís. 1968.

Námitky podle § 35 ex. ř. proti exekučnímu titulu, vzniknuvšímu v řízení mimosporném (§ 1 čís. 6 ex. ř.), nutno uplatňovati žalobou.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1185/22.)

Proti exekuci ku vydobytí vyživovacích příspěvků, přiřčených dítěti usnesením nesporného soudce, vznesl povinný otec žalobu, jíž domáhal se zrušení exekuce pro okolnosti, nastavší po vzniku exekučního titulu. Žalovaný popíral skutková tvrzení žaloby a vznesl též námitku nepřípustnosti pořadu práva, jíž soud prvé stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by jednal ve věci samé. Důvody: Žalobce domáhá se žalobou výroku, že jeho povinnost, pečovati o jeho dne 21. května 1902 narozeného syna zanikla, ponévadž tento jeho syn nabyl schopnosti sama sebe živiti, čímž vyživovací povinnost otcova zanikla. Žalovaný popírá tuto

okolnost a jde tudíž o spornou otázku, již zjistiti nelze prostředky nesporného řízení (§ 2 čís. 7 nesp. říz.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V ohledu formálním sluší především uvésti, že usnesení prvého soudu nemělo býti soudem rekursním zrušeno, nýbrž změněno v ten rozum, že se námitka nepřípustnosti pořadu práva, žalovaným vznesená, zamítá, což také podle důvodů napadeného usnesení bylo míněno. Sluší je proto v tomto smyslu pojímati. V ohledu věcném jest žaloba podle svého obsahu a označení žalobou ve smyslu § 35 ex. ř., uplatňující námitku, že nárok žalovaného skutečnostmi z doby po vzniku exekučního titulu zanikl, a domáhající se proto zrušení exekuce pro tento nárok. Námitky tohoto druhu dlužno uplatňovati podle odstavce druhého § 35 ex. ř. žalobou na soudě, u něhož byla exekuce navržena. Z tohoto pravidla činí zákon jedinou výjimku, jde-li o námitky proti nároku, který se zakládá na některém exekučním titulu, uvedeném v § 1 pod čís. 10, 12 až 14 ex. ř., a ustanovuje, že tyto námitky podati jest u onoho úřadu, od něhož exekuční titul vyšel. Z toho plyne, že námitky podle § 35 ex. ř. proti ostatním exekučním titulům, tedy i proti těm, jež vydány byly v řízení nesporném (§ 1 čís. 6 ex. ř.), uplatňovány býti musí žalobou. To plyne z povahy žaloby samé, jejíž účelem jest v prvé řadě zrušení exekuce, o němž rozhodovati nepřísluší soudci nesporném u. Okolnost, že procesní soud, příslušný podle § 35 ex. ř., bude při rozhodnutí sporu přihlížeti k otázkám, jež částečně spadají též v obor řízení nesporného, na věci ničeho nemění. Bylo-li o tom, zda vyživovací povinnost žalobcova dále trvá, rozhodnuto již v řízení nesporném, může býti k tomuto rozhodnutí v tomto sporu přihlíženo, avšak nemá to vlivu na otázku přípustnosti pořadu práva o této žalobě.

Čís. 1969.

Prozatimní opatření nelze povoliti pro (postižní) nárok, jenž snad v budoucnu vznikne.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1212/22.)

Prozatimní opatření, jehož domáhal se ohrožený proti firmě G. pro případ, že podlehne ve sporu proti němu firmou R. vedeném, a dosud neskončeném, soud prvé stolice povolil, rekursní soud žádost zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekurentka žádala za prozatimní opatření pro případný postižní nárok, který jí prý vznikne proti odpůrci, podlehne-li ve sporu, zahájeném proti ní žalobou firmy R. na zaplacení 91.884 K. Jde tedy o nárok, dosud neexistující, o němž není jisto, vznikne-li vůbec. Prozatimní opatření jest